

Arrest

nr. 241 964 van 7 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGHE, die loco advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 augustus 2019 legt verzoekster samen met haar minderjarige zoon, C. M. S. een aankomstverklaring af bij de gemeente Denderleeuw. Verzoekster was in het bezit van een visum type C uitgegeven door de Belgische ambassade te Kigali (Rwanda), geldig van 8 augustus 2019 tot 13 september 2019. Op 26 november 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dhr. W. R. (Belgische nationaliteit). Op 16 juni

2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26/11/2019 werd ingediend door:

Naam: K. R. (...)

Voornaam: C. (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kigali

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde R., W. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon alvorens naar België te komen. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- OCMW attesten van OCMW Denderleeuw dd 26/11/2019 waarin is opgenomen dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon, financiële steun ontvingen tot op de dag van de opmaak van het attest.*
- Bewijs van stortingen via Western Union: van 17/09/2009 tot 11/02/2018 (variërend van 74 tot 362€)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, dit werd op geen enkele manier aangetoond. Er werden geen attesten betreffende het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of origine voorgelegd. In mevrouw haar paspoort is alvast opgenomen dat ze 'commercante' is. Uit het paspoort blijkt ook dat ze kennelijk veelvuldig over en weer reist tussen o.a. Ruanda en Congo, dit zou in het kader van haar beroepsactiviteiten kunnen zijn. Gezien de vermelding in het paspoort van de economische activiteit in het land van origine, is het aannemelijk dat zij zelf in haar levensonderhoud kan voorzien. Er werd inderdaad wel het bewijs voorgelegd dat betrokkene in het verleden kleine bedragen heeft ontvangen.

Echter, er werd helemaal niet aangetoond dat betrokkene op deze bedragen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Wat bijkomende dient te worden opgemerkt is dat mevrouw kennelijk drie kinderen heeft (zie medisch attest). Het is dienovereenkomstig is ondenkbaar dat zij een partner of zelfs echtgenoot heeft, niets sluit uit dat ook hij vermogend is, of mee instaat voor het levensonderhoud

van mevrouw en de kinderen. Het geldt dat zij derhalve ontvangen heeft van haar vader kan een heel andere bestemming gehad hebben.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 26/11/2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het zelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Wel integendeel, uit het administratief dossier (en voorlegging inschrijving Randstad) (nazicht DOLSIS) blijkt dat betrokkene heden is tewerkgesteld in België. Derhalve kan zij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd in België overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3°.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals Inschrijving Nederlandse les: Bewijs van integratie (Contract inburgering), Medisch getuigschrift, ziekenkostenverzekering, bewijs van inkomen van de partner van de referentiepersoon, het bewijs van pensioen van de referentiepersoon, enz ..., doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en artikelen 1 tot 4 van de wet van 29.7.1991 betreffende de formele en materiële motivatieplicht, De beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, De artikelen 40bis, 40ter van de wet van 15.12.1980, De Richtlijn 2004/38/CE van 29 april 2004 (gezinsherenigingsrichtlijn)

De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14februari 2006, nr. 154 954) Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De thans bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; [...]"

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "(...)"

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:(...)"

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Via artikel 40ter van de vreemdelingenwet is aldus de bepaling van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook van toepassing op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit komt overigens ook duidelijk uit de motieven van de thans bestreden beslissing naar voor, nu aan de verzoekster het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de bij

artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat zij ten laste is (was) van de referentiepersoon, d. i. haar Belgische vader.

De tegenpartij baseert zich met name op het feit dat verzoekster niet aangetoond zou hebben ten laste geweest zijn van haar vader in Congo voorafgaand aan de gezinsherenigingsaanvraag, immers zou zij niet aangetoond hebben effectief onvermogen geweest te zijn en in het land van herkomst financieel en materieel ten laste geweest te zijn van haar vader in België.

De tegenpartij meent dat er in haar paspoort vermeld werd dat zij "commerçante" is en dat zij veelvuldig over en weer reisde tussen Kigali en Goma, zodat er aangenomen kan worden dat dit in het kader van commerciële activiteiten was. Verder zou blijken uit het medisch attest dat zij drie kinderen heeft waardoor er aangenomen wordt dat zij een echtgenoot of partner heeft die mee instaat voor het levensonderhoud van haarzelf en de kinderen.

Het loutere feit dat zij gedomicilieerd is bij haar vader heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ten laste wordt beschouwd.

De tegenpartij erkent dat verzoekster wel degelijk overschrijvingen van haar ouders aan haar voorlegt in Congo. Het concept "ten laste" is een feitelijke notie die met alle middelen van recht kan worden aangetoond, waaronder bewijzen van geldoverschrijvingen via Western Union.

De tegenpartij meent dat zij niet voldoende zou aantonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst, aangezien er indicaties zouden zijn dat zij een inkomen had afgeleid uit de vermelding in haar paspoort, de reisstempels evenals het feit dat zij 3 kinderen heeft. De tegenpartij leidt hieruit af dat het geld dat haar toegezonden werd een andere bestemming kan gehad hebben. Verzoekster meent dat de tegenpartij kennelijk onzorgvuldig te werk is gegaan, waar zij een weigeringsbeslissing nemen op basis van veronderstellingen dat verzoekster commerciële activiteiten zou hebben in het land van herkomst en het geld dat haar vader haar stuurde niet zou gediend hebben om in haar onderhoud te voorzien.

Dit terwijl verzoekster gescheiden leeft van de vader van haar kinderen en deze alleen opvoedt. Sinds de feitelijke scheiding in januari 2018 is zij financieel volledig ten laste van haar vader in België. Dit blijkt ook uit de stortingen van Western Union, die sporadisch zijn tussen 2009 en 2017, en ineens opgeschroefd worden naar maandelijkse stortingen van grotere bedragen in 2018. Daarbij verbleef verzoekster samen met haar kinderen sinds de feitelijke scheiding in de woning waarde familie van haar vader eigenaar van is, zonder er huur te moeten betalen, zodat de stortingen van om en bij de 250 à 300 euro per maand voldoende waren om in haar onderhoud te voorzien in Goma, waar een maandloon om en bij de 400 euro per maand is en de huur 100 euro per maand bedraagt. Onterecht insinueert de tegenpartij dat zij handel zou gevoerd hebben tussen Congo en Rwanda, dit terwijl Goma een grensregio is met Rwanda en de stempels voortkomen uit de veelvuldige reizen naar Rwanda om een visum te bekomen. Immers is het naar Kigali 2 uur reizen met de wagen van Goma, terwijl een reis naar Kinshasa minstens 2 dagen in beslag neemt en Goma onder de bevoegdheid valt van de Ambassade te Kigali. Dit wordt verder ook aangetoond door het feit dat het Visum C, geldig van 8 augustus 2019 tot 13 september 2019, voor verzoekster en haar zontje afgeleverd werd te Kigali. Gelet op voorgaande elementen schendt de tegenpartij haar motiveringsplicht, het redelijkheidsplicht en zorgvuldigheidsplicht waar zij stukken buiten beschouwing laat op basis van veronderstellingen die niet ondersteund worden door het administratief dossier."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoekster is immers zelf tewerkgesteld waardoor er niet kan

aangenomen worden dat zij ten laste is van haar Belgische vader. Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en is een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet aangetoond.

Verzoekster blijkt van 17 september 2009 tot 11 februari 2018 bewijzen van geldstortingen te hebben neergelegd variërend van 74€ tot 362€. Het is waar dat deze bedragen bijzonder onregelmatig en beperkt zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvraag slechts een beperkt aantal bewijzen werden voorgelegd betreffende het ten laste zijn en geen enkele aangaande de onvermogensdomicilie in het land van herkomst. Er worden immers enkel bewijzen van stortingen via Western Union voorgelegd, zonder enige duiding ter zake. In het inleidend verzoekschrift tracht verzoekster deze leemte te vullen door te stellen dat zij gescheiden leeft van de vader van haar kinderen en dat zij verbleef in de woning, die eigendom is van de familie van haar vader en waar zij geen huur diende te betalen. Verder stelt zij dat sinds de scheiding van de vader van haar kinderen de stortingen via Western Union door de referentiepersoon werden opgeschroefd. De vele stempels in het paspoort van verzoekster zouden te wijten zijn aan de veelvuldige reizen naar Rwanda om een visum te bekomen. De Raad laat gelden dat deze achtergrondinformatie nergens in het kader van de aanvraag werd gegeven. Meer nog, in het kader van de aanvraag werd een 'autorisation parentale' voorgelegd, waarin de vader van verzoeksters zoon C. S. M. stelt dat hij de toestemming geeft dat het minderjarige kind samen met zijn echtgenote in België zal verblijven. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het motief dat niet duidelijk is of verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van deze bedragen, dan wel of het gaat om extra steun, is in dit opzicht niet kennelijk onredelijk. Dit motief moet bovendien worden samen gelezen met het motief dat geen informatie werd voorgelegd met betrekking tot het onvermogen, *"dit werd op geen enkele manier aangetoond. Er werden geen attesten betreffende het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst of origine voorgelegd"*.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster tewerkgesteld is in België en over een eigen inkomen uit tewerkstelling beschikt zodat zij niet als ten laste van haar Belgische vader kan beschouwd worden. Verzoekster betwist niet dat zijzelf tewerkgesteld is in België, integendeel wordt dit uitdrukkelijk bevestigd door verzoekster: *"Intussen werkte zij 2 maanden als interimaris in de colruyt."* De vaststelling dat verzoekster werkt en niet als ten laste kan worden beschouwd, is een determinerend motief dat op zich de beslissing kan schragen.

Nu blijkt dat de verzoekster zelf over een inkomen beschikt, en uit stukken in het administratief dossier blijkt dat zij over eigen inkomsten uit tewerkstelling beschikt, maar daarentegen geen stukken overmaakt waaruit een financiële afhankelijkheid van haar vader blijkt, maakt verzoekster niet aannemelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon, zijnde de Belgische vader, zoals vereist door artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij ondanks haar tewerkstelling in België ten laste van haar vader zou zijn. Verzoeksters betoog doet geen afbreuk aan deze vaststelling zodat het motief in de bestreden beslissing, waarbij wordt geoordeeld dat verzoekster over eigen inkomsten uit tewerkstelling beschikt en aldus niet als ten laste van de Belgische referentiepersoon kan beschouwd worden, overeind blijft en afdoende is om de bestreden beslissing te schragen.

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Schending van Artikel 8 EVRM, Motiveringsplicht, Zorgvuldigheidsplicht"

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat de tegenpartij een voldoende afweging heeft gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM, of rekening gehouden heeft met het gezinsleven van verzoekster met haar vader. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). De tegenpartij betwist in deze niet dat verzoekster de meerderjarige dochter is van haar Belgische vader, zoals aangetoond door de gevoegde DNA-test. Ook betwist de tegenpartij niet dat zij sinds bijna een jaar samenwoont met haar vader sinds haar aankomst in België op 11 augustus 2019, gelet op de gezamenlijke domicilie gelegen te Denderleeuw. Verzoekster meent dan ook dat er enkel vastgesteld kan worden dat de tegenpartij heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren het effectief gezinsleven in het licht van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing en zo de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar Belgische vader, de referentiepersoon.

Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij "ten laste" is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip "ten laste" verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist ('ten laste' zijn). In casu wordt de verblijfsaanvraag geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft, waardoor verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen verzoekster en haar vader wordt immers niet aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische vader, is de Raad van oordeel dat er geen sprake kan zijn van een meer dan

gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar vader. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC